

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **E. U.**, nar. ..., evidenční číslo ..., ..., státní příslušnost Gruzie, hlášen k pobytu na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017, č. j. OAM-288/ZA-ZA11-ZA15-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že **státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013**, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení č. 604/2013“), je **Spolková republika Německo**.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí žádné z kritérií pro stanovení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 8 – 15 Dublinského nařízení. V takovém případě žalovaný vyšel z dikce čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, stanovujícího mezinárodní příslušnost státu v případě nemožnosti aplikace žádného z výše uvedených článků v tom smyslu, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný sejmul žalobci otisky prstů a tyto zaslal do systému EURODAC, když následně zjistil, že žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem poprvé podána ve Spolkové republice Německo.

Žalobce v žalobě namítal, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech. Napadeným rozhodnutím žalovaný porušil zejména ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a neprovedl potřebné důkazy, odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné. Pochybil rovněž tím, že nezhodnotil aplikaci čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 Dublinského nařízení. V následném doplnění žaloby žalobce uvedl, že na základě čl. 7 a čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení měla být jeho žádost posuzována Českou republikou (dále také jen ČR), neboť sem žalobce přicestoval na základě schengenského víza. V ČR mu však bylo sděleno, že ČR již neodpovídá za jí vydané vízum v roce 2016. Z rozhodnutí mu nejsou známy důvody, proč se ČR již necítí odpovědná za vízum. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné, a proto navrhl, aby jej soud pro nezákonnost zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal stejně jako na obsah správního spisu. Uvedl, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Konstatoval, že žalobce vycestoval z vlasti na základě schengenského víza, vydaného ČR, z České republiky však odjel do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu a následně odjel do Nizozemského království, kde rovněž požádal o mezinárodní ochranu. Poté, co mu nebyla mezinárodní ochrana v těchto zemích udělena, se žalobce dne 15. 4. 2017 vrátil zpět do ČR a požádal zde o mezinárodní ochranu. V průběhu řízení pak žalovaný řádně zkoumal, zda je dána příslušnost ČR k posouzení žalobcovy žádosti a konstatoval, že nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zrekapituloval, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo bez pochyb prokázáno, že žalobce podal dne 23. 6. 2016 žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, a následně dne 23. 12. 2016 v Nizozemském království. Z uvedeného je pak zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Spolkové republiky Německo jako v prvním členském státě EU, a tato je proto příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Dne 24. 4. 2017 správní orgán obdržel informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný zopakoval (jako na straně 5 rozhodnutí), že si je vědom skutečnosti, že žalobce přicestoval na území členských států na základě schengenského víza vydaného ČR. Dále uvedl, že podle čl. 21 Dublinského nařízení, pokud se členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost

podána ve smyslu čl. 20 odst. 2, požádat druhý členský stát, aby žadatele převzal. Pokud není žádost o převzetí žadatele předložena ve lhůtách stanovených v prvním a druhém pododstavci, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém byla žádost podána. Vzhledem k tomu, že Spolková republika Německo neprovedla přemístění žalobce do České republiky, je Spolková republika Německo příslušná k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 cit. nařízení. Žalovaný poukázal na to, že samotný žalobce uvedl, že ČR nebyla jeho cílovou zemí a důvodem jeho přicestování do ČR jsou dvě předešlá negativní rozhodnutí, která již dostal v jiných členských státech. Žalovaný posoudil případ žalobce individuálně, přičemž se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval azylovým řízením a přijímacími podmínkami žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, jak je zřejmé ze str. 4 a 5 rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu se správním řádem a Dublinským nařízením, navrhl proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Usnesením ze dne 7. 6. 2017 krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalovaný souhlas výslovně a žalobce dle věty druhé téhož ustanovení.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 21. 4. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž vedl, že ze své vlasti vycestoval asi před rokem letecky do Atén, dále pokračoval do ČR, neboť měl schengenské vízum vydané v ČR. Poté odjel autobusem do Spolkové republiky Německo, kde požádal o mezinárodní ochranu. Asi po sedmi měsících odcestoval do Nizozemského království, kde rovněž požádal o mezinárodní ochranu. Dne 15. 4. 2017 přicestoval do ČR a požádal zde o mezinárodní ochranu, protože je ve vlasti v ohrožení života. Vysvětlil, že zbil člověka, který potom spadl ze schodů a na následky zranění ochrnl. Ač původně z Gruzie odcestovat nechtěl, rodina jej přesvědčila, aby odcestoval i se svým bratrem. V následně provedeném pohovoru uvedl, že po příjezdu do Prahy nevěděli, že zde existuje azylové středisko, proto odjeli do Spolkové republiky Německo, kde měli známého. Po sedmi měsících odjeli do Nizozemí, odkud je posílali do ČR, protože přicestovali na česká schengenská víza. Žádné rozhodnutí nemá, nic mu do ruky nedali. Návratu zpět do Německa se již obávali, protože tam dali stopazyl a báli se deportace. Žalobce tam měl nějaké potíže s cizinci, nerad by se tam vracel. V Nizozemí žádné problémy neměl, bylo mu řečeno, že musí buď do Německa, nebo ČR.

Totožnost žalobce vzal žalovaný za prokázanou z jeho čestného prohlášení učiněného dne 21. 4. 2017, neboť žalobce nedisponoval žádnými doklady, které by jeho totožnost osvědčovaly. Žalovaný listroval žalobce v systému EURODAC (kde se lustrace provádí pomocí sejmutí otisků prstů), ze kterého bylo zjištěno, že žalobce již o poskytnutí mezinárodní ochrany žádal dříve, konkrétně dne 23. 6. 2016 ve Spolkové republice Německo a dne 23. 12. 2016 v Nizozemském království. Ve správním spise jsou dále založeny listiny potvrzující skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve vyjádření žalovaného k žalobě, tj. žádost

ČR ze dne 19. 4. 2017 adresovaná Spolkové republice Německo s odpovědí ze dne 24. 4. 2017 o uznání příslušnosti Spolkové republiky Německo k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a žádost ČR ze dne 19. 4. 2017 adresovaná Nizozemskému království s odpovědí ze dne 25. 4. 2017, dle které Nizozemské království neuznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť je stále ve lhůtě na provedení transferu do Spolkové republiky Německo, které je státem příslušným za žádost o mezinárodní ochranu podanou žalobcem. Dne 2. 5. 2017 byl žalobce s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámen.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není d ů v o d n á.**

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, **je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.** Žalovaný tedy musel zkoumat, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kdy podle čl. 7 odst. 1 nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole (tj. III. kapitole, články 8 – 15, jejichž znění je citováno v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na ně soud pro stručnost odkazuje).

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 15 cit. nařízení a dospěl k závěru, že v případě žalobce **je třeba aplikovat čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení.**

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení o příslušnosti Spolkové republiky Německo, která svou příslušnost k posouzení akceptovala. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobce pro udělení mezinárodní ochrany.

Soud nepřisvědčil žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Podle čl. 12 odst. 2 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

K žalobní námitce o porušení čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení, který měl dle názoru žalobce žalovaný aplikovat a dle které by pak příslušným státem k posouzení jeho žádosti byla ČR, soud konstatuje, že uvedenou žalobní námitku zcela správně vyvrátil žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukazem na článek 21 cit. nařízení (viz výše). V napadeném rozhodnutí žalovaný připustil, že si je vědom toho, že žalobce měl schengenské vízum vydané v ČR, ale protože ČR nebyla Spolkovou republikou Německo ve stanovených lhůtách ani následně požádána o převzetí žalobce, její příslušnost zanikla. Spolková republika Německo je tak příslušná k posouzení žádosti žalobce a jak je výše několikrát zdůrazněno, svoji příslušnost uznala. Námitka o nesprávné aplikaci čl. 7 a čl. 12 odst. 2 nařízení není nedůvodná.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedenou skutečností zabýval (strana 4) se zjištěním, že Spolková republika Německo je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Spolková republika Německo ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržování těchto práv. Spolková republika Německo je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Rovněž skutečnost, že ve Spolkové republice Německo ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu žalobci nehrozí ve Spolkové

republiky Německo nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Soud k uvedenému dodává, že žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě žádné výhrady vůči Spolkové republice Německo a tamním poměrům ve vztahu k azylovému řízení nevznsl. Ostatně právě Spolková republika Německo je konečnou cílovou zemí převážné většiny migrantů prchajících ze země svého původu a soud ve shodě s odůvodněním žalovaného nemá žádné aktuální poznatky o systémových nedostatcích v azylovém řízení v této zemi ve smyslu výše citovaného ustanovení nařízení č. 604/2013.

Žalovaný dle přesvědčení soudu řádně vysvětlil, proč není a nemůže být Česká republika věcně příslušnou k projednání žalobcovy žádosti, též řádně odůvodnil, proč se nezabýval případnou aplikací čl. 17 cit. nařízení (*„Odchylně od článku 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný“*).

Soud konstatuje, že na aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost, užití tohoto institutu se odvíjí od volné úvahy správního orgánu a není vynutitelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil, že pro aplikaci čl. 17 nezjistil po posouzení případu žalobce žádné humanitární, rodinné či kulturní důvody. Žalobce v podané žalobě a jejím doplnění ve vztahu k čl. 17 cit. nařízení kromě obecné námitky, nic bližšího neuvedl.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, je náležitě odůvodněno, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na jejich náhradu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. srpen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. P.